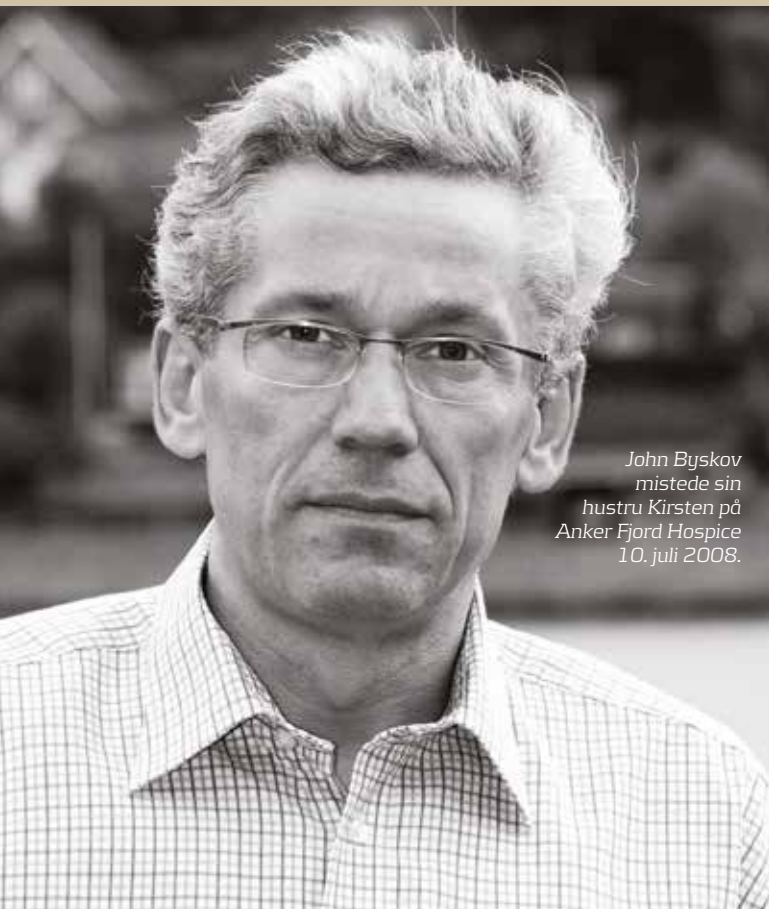

JEG HAR ALDRIG

Gennem et halvt år besøgte John sin kone Kirsten på Anker Fjord Hospice.

Fra at være plejere i hjemmet blev John og døtrene pårørende med overskud i en svær tid

*John Byskov
mistede sin
hustru Kirsten på
Anker Fjord Hospice
10. juli 2008.*

- Det var den 7. januar 2008, at vi kørte fra Knud Eels Vej 5 for sidste gang. På vejen til Hvide Sande - og der er 70 kilometer - da snakkede vi ikke så meget.

Den 56-årige tidligere bankmand og nuværende afdelingsleder på Vestforsyning i Holstebro, John Byskov, Lemvig, beretter om sin hustru Kirstens sygdomsforløb og ophold på Anker Fjord Hospice.

- Det begyndte med, at Kirsten fik et epileptisk anfald på sit arbejde. En scanning viste, at hun havde en svulst over venstre øje. Den havde vokset længe. Det gav mig svar på mange spørgsmål. Kirsten havde ofte været plaget af hovedpine, og hvad vi troede var omgangssyge. Men det var jo svulsten, der trykkede på hjernen. Vi fik beskeden den 29. marts 2001. Det var et chok. Derefter blev verden aldrig den samme igen. Men vi stod sammen og var enige om at få det bedste ud af det.

Den 3. maj 2001 bliver Kirsten opereret på Kommunehospitalet i Aarhus. Det meste af svulsten fjernes. Operationen forløb planmæssigt, og Kirsten blev ikke bevægelseshæmmet. Det var der ellers

FØLT MIG SÅ LETTET

stor risiko for. Og hun bevarede evnen til at tale. Men hendes evne til at koncentrere sig blev markant svækket.

- Det svære for hende var at erkende, at man som 44-årig ikke længere er i stand til en lang række normale ting. Hun kunne ikke motionere. Det var slut med at rejse. Der var ikke så mange kræfter til socialt liv. Det var svært. Og det kostede mange og lange samtaler ved køkkenbordet. Vi har grædt vore modige tårer.

Allerede i april 2002 har svulsten rørt på sig igen.

- Men en hård omgang kemoterapi bremser den. Vi får skam fejret sølvbryllup i 2004, der er runde fødselsdage, og pigernes studenterfester får vi også med.

Familien får nogle gode år, hvor Kirsten har det tåleligt, selv om hun må opgive at arbejde. Men i 2005 blusser kræften op på ny. Denne gang gennemgår Kirsten 20-25 strålebehandlinger i Aarhus. John tager orlov for at være hos sin kone i de fem uger, den intensive behandling varer.

- Man siger, at der er én operation, én omgang

kemoterapi og én strålebehandling. Da vi kom hjem, tog det et halvt år, før Kirsten blev sig selv igen. Det tog desværre toppen af Kirstens hukommelse og hendes energi. Mails til pigerne og de små sedler... det stoppede.

Parret får halvandet år, hvor sygdommen holder sig nogenlunde i ro. Men i efteråret 2007 ved både Kirsten og John, at nedtællingen er i gang.

- Det er som at gå rundt med en bog, hvor du godt kender slutningen. Du ved bare ikke, hvornår du når sidste side. I december 2007 fik Kirsten endnu et epileptisk anfald. Oven i kom en blodforgiftning, så hun måtte på sygehuset. Det var op mod jul, og pigerne kom hjem. Da Kirsten kom hjem, var hun ikke længere sig selv. Svulsten trykkede nu så meget på hjernen, at det gik ud over motorikken. Ja, vi var faktisk nødt til at være omkring hende døgnet rundt. Det forskrækkede os. Vores rolle ændrede sig fra at være pårørende til at være fuldtidshjælpere. Det blev klart for os, at det ikke længere gik med Kirsten herhjemme. Min ældste datter, Maria, ja, hun er 29 nu, så, at jeg gik rundt som paralyseret. Maria snakkede

med Anker Fjord Hospice mellem jul og nytår. Kirsten sagde god for at prøve det. Efter to uger var hun slet ikke i tvivl om, at hun gerne ville blive der. Det var godt nok med vand i øjnene, for hun vidste godt, at det var endestationen. Kræften tog hende indefra.

Kirsten døde på Anker Fjord Hospice den 10. juli 2008 kl. 22.50. Hun efterlod sig John og døtrene Maria og Simone. Kirsten blev 51 år.

Hvad betød det for dig og hende, at hun kunne slutte livet på Anker Fjord Hospice?

- For pigerne og mig betød det, at vi kunne være pårørende. At der var hjælp at få. Læger, psykologer. Jeg glemmer aldrig sygeplejersken, da jeg kom med Kirstens medicinkasse, som jeg administrerede. Det var jo et mindre apotek. Jeg tror aldrig, jeg har været så lettet før. Ansvaret havde åbenbart været meget større, end jeg troede. Jeg ville have forsvoret, at John Byskov kunne få brug for en psykolog. Men det fik jeg. Der var altid en, der havde tid til at lytte. Efter at vi havde sunget Kirsten ud, fik jeg nærmest en kold tyrker. Hvor i alverden skulle jeg nu gøre af

mig selv? Jeg kunne slet ikke forstå, at det var slut. Jeg kom der jo fra den 7. januar til den 10. juli. Jeg skulle simpelthen vænnes fra.

Hvad ser du som det særlige ved stedet?

- Det er atmosfæren og roen samt omsorgen. Og så det, at der er noget at se på både ude og inde. Desuden er der tiden. Der er tid til både pårørende og patienter. Modsat andre steder løber ingen efter noget, de reelt skulle have nået i går. Det har man brug for i en dagligdag, hvor jeg som pårørende også prøvede at passe et arbejde.

Hvis du skal fremhæve en eller to kvaliteter ved Anker Fjord Hospice, hvilke ville du så pege på?

- Der er, hvad man har brug for. Et rum hvor man som pårørende kan sove. Du kan sidde ovenpå og nyde udsigten. Eller du kan vælge at gå ud og få noget frisk luft. Der er smukt samtidig med, at det er et alvorligt sted. Endelig er der indfølelse hos et meget erfarent personale. De sygeplejersker... De er gjort af noget særligt. ■

”Det er som at gå rundt med en bog, hvor du godt kender slutningen. Du ved bare ikke, hvornår du når sidste side.”

John Byskov